RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 86.975 van 27 april 2000
in de zaak A. 89.005/IX-2171.

In zake : Juliette EVERAERT,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Juliette EVERAERT op 17 januari 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 23 december 1999 van het college van secretarissen-generaal van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap houdende definitieve uitspraak van de tuchtstraf van "afzetting" tegen verzoekster;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van hetzelfde besluit;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 28 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 maart 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoekster, en van advocaat O. DUGARDIN die, loco advocaat P. DEVERS, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster is ambtenaar met de graad van medewerker bij de administratie Permanente vorming, afdeling Volwassenenonderwijs, van het departement Onderwijs bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

1.2. Bij nota van 9 september 1999 aan de secretaris-generaal van het departement Onderwijs doet het afdelingshoofd van de afdeling Volwassenenonderwijs een voorstel om verzoekster de tuchtstraf "afzetting" op te leggen. Het voorstel is gebaseerd op het feit dat zij "ondanks meerdere gesprekken en terechtwijzingen (...) gedurende de voorbije maanden onaanvaardbaar gedrag (vertoont) , nl. :

- onwettige afwezigheden;
- afwezigheden tijdens de werkuren;
- schijnbare dronkenschap tijdens de werkuren;
- slecht functioneren op het werk (wellicht als gevolg van dronken toestanden);
- onaangepast gedrag tegenover collega's".

Het voorstel bevat een relaas van de feiten, alsmede een uiteenzetting van de voorgeschiedenis waaruit blijkt "dat het gedrag van de laatste zes maanden reeds lang en aanhoudend bezig is", niettegenstaande verzoekster "op alle mogelijke manieren werd (...) terechtgewezen en begeleid, en werd getracht haar te helpen".

1.3. Op 20 oktober 1999 wordt verzoekster door de secretaris-generaal van het departement Onderwijs gehoord.

Blijkens de notulen van de hoorzitting ontkent verzoekster dat ze een onaanvaardbaar gedrag zou vertonen en een drankprobleem zou hebben.

1.4. Bij besluit van de secretaris-generaal van het departement Onderwijs van 28 oktober 1999 wordt aan verzoekster de tuchtstraf van afzetting opgelegd.

Het besluit overweegt onder meer "dat uit de globaliteit van de ten laste gelegde feiten en uit de antecedenten duidelijk blijkt dat voor de goede werking van de dienst de gedragingen van de betrokkene niet langer getolereerd kunnen worden en de tuchtstraf afzetting derhalve gerechtvaardigd is".

1.5. Op 5 november 1999 stelt verzoekster beroep in bij de raad van beroep.

1.6. Op 6 december 1999 adviseert de raad van beroep dat het beroep "gedeeltelijk gegrond" is; de raad oordeelt dat "de zwaarste tuchtstraf van afzetting, niet in verhouding vóórkomt tot de fouten en tekortkomingen die zijn vastgesteld in de 6 maanden voorafgaand aan het voorstel tot tuchtstraf".

1.7. Bij besluit van 23 december 1999 van het college van secretarissen-generaal van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap wordt de tuchtstraf "afzetting" definitief uitgesproken.

Wat de strafmaat betreft wordt in dat besluit het volgende gesteld :

> "Overwegende dat het College van secretarissen-generaal opmerkt dat de Eerste Kamer van de Raad van Beroep van oordeel is dat de tuchtstraf 'afzetting' niet in verhouding voorkomt tot de feiten en tekortkomingen die zijn vastgesteld in de zes maanden voorafgaand aan het voorstel tot tuchtstraf;
>
> Overwegende dat het College van secretarissen-generaal verwijst naar de tweede alinea van het artikel IX.25 van het Vlaams Personeelsstatuut, dat stipuleert dat bij de beoordeling van de strafmaat relevante vermeldingen die in het persoonlijk dossier opgetekend werden, in aanmerking mogen genomen worden;
>
> Overwegende dat het College van secretarissen-generaal bovendien opmerkt dat de toelichting bij het genoemde artikel uitdrukkelijk bepaalt dat aantekeningen in het persoonlijk dossier zonder tijdsbeperking in aanmerking genomen kunnen worden voor het bepalen van de graad van de tuchtstraf;
>
> Overwegende dat het College van secretarissen-generaal zich derhalve niet akkoord kan verklaren met de zienswijze van de Eerste Kamer van de Raad van Beroep, die wat de bepaling van de strafmaat betreft blijkbaar enkel rekening heeft gehouden met de feiten die werden vastgesteld binnen een termijn van zes maanden voorafgaande aan de datum waarop de vordering wordt ingesteld;
>
> Overwegende dat uit het voorliggende dossier blijkt dat het gedrag van de zes maanden, voorafgaand aan de datum waarop de tuchtvordering werd ingesteld, reeds lang en aanhoudend bezig is; dat het aan het College van secretarissen-generaal derhalve meer passend voorkomt om bij de bepaling van de strafmaat wel degelijk het steeds weerkerende dysfunctionele

gedrag van betrokkene in zijn totaliteit in beschouwing te nemen.";

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördieerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende dat met betrekking tot de eerste voorwaarde verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van artikel IX 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel (hierna : het Vlaams personeelsstatuut), de schending van de zorgvuldigheidsplicht en de onbevoegdheid van de verwerende partij om een tuchtvervolging in te stellen en disciplinair te sanctioneren; dat zij hierbij in essentie stelt dat, nu dronkenschap en de tekortkomingen die daaruit voortvloeien geen tuchtvergrijp vormen wanneer deze te wijten zijn aan een ziekte en zij er bijgevolg niet verantwoordelijk voor is, het bestuur had moeten nagaan of verzoekster wel medisch geschikt was vooraleer de tuchtoverheid kon oordelen of er sprake kon zijn van een disciplinair vergrijp en dat de afzetting niet mag worden uitgesproken om te vermijden dat de overheid de financiële gevolgen moet dragen die voortspruiten uit een afdanking of een terbeschikkingstelling wegens medische ongeschiktheid;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat verzoekster niet enkel tuchtrechtelijk vervolgd werd wegens schijnbare dronkenschap op het werk, maar vooral wegens onwettige afwezigheden, afwezigheden tijdens de werkuren, slecht functioneren op het werk en ongepast gedrag tegenover collega's; dat wie ziek is zich dient te schikken naar de desbetreffende bepalingen van het Vlaams personeelsstatuut, maar dat verzoekster zich aan deze bepalingen heeft onttrokken en overigens zelf beweerd heeft geen drankprobleem te hebben en dat zij dat middel niet eerder, bijvoorbeeld voor de raad van beroep, heeft opgeworpen;

2.2.3. Overwegende dat de omstandigheid dat een ambtenaar aan drankzucht lijdt het bestuur niet kan beletten betrokkene een zware tuchtstraf op te leggen als het bestuur met ernst kan stellen dat de betrokkene zelf schuld heeft aan die drankzucht, dat te dezen zowel uit de motivering van de bestreden beslissing als uit het strafvoorstel en uit het advies van de raad van beroep blijkt dat met verzoekster de afspraak was gemaakt dat zij zich voor haar alcoholprobleem deskundig zou laten behandelen door een bevoegd geneesheer-specialist, maar dat zij de medische behandeling voortijdig heeft stopgezet; dat alzo lijkt dat verzoekster zelf de grootste schuld heeft aan haar alcoholprobleem; dat overigens verzoekster haar drankprobleem noch bij haar verhoor door de secretaris-generaal van het departement Onderwijs noch in haar beroep bij de raad van beroep als verschoningsgrond heeft aangevoerd en dat zij ook niet heeft gevraagd om medisch te worden onderzocht aangezien zij integendeel aan de secretaris-generaal heeft verklaard geen drankprobleem te hebben; dat zij derhalve thans slecht gekomen is om drankzucht als ziekte in te roepen; dat dit middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van het evenredigheids-beginsel doordat volgens haar de beweerde fouten en tekortkomingen, die niet nader worden toegelicht of bewezen, zelfs samengenomen niet het opleggen van de zwaarste tuchtstraf rechtvaardigen, dat de gevolgen van de sanctie catastrofaal zijn voor haar aangezien zij 51 jaar oud is en op haar leeftijd het bijzonder moeilijk is, zelfs onmogelijk, een nieuwe betrekking te vinden, dat zij een netto-wedde van 58.000 frank zal moeten derven en dat door het verlies van inkomsten de terugbetaling van een lening voor de aankoop van haar woning in het gedrang komt; dat zij sinds 1 januari 1968 ambtenaar is en gedurende die periode nooit tucht-rechtelijk gesanctioneerd werd; dat tenslotte geen rekening werd gehouden met de aanpassingsmoeilijkheden die het gevolg zijn van de omstandigheid dat het ministerie sinds kort is verhuisd en zij moet werken in een andere werkomgeving ingevolge de inrichting van zogenaamde landschapsburelen;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de feiten vaststaan en niet voor redelijke betwisting vatbaar zijn; dat evenmin kan betwist worden dat de feiten vanwege hun repetitief karakter en hun gevolgen op de werking van de dienst een bijzondere ernst vertoonden; dat het college van secretarissen-generaal bij het bepalen van de strafmaat rekening moest houden met relevante vermeldingen in het persoonlijk dossier van verzoekster; dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een tuchtstraf, nu haar bij besluit van de secretaris-generaal van het departe-ment Onderwijs van 27 januari 1998 voor gelijkaardige feiten een inhouding van salaris met een vijfde van de netto-bezoldiging gedurende drie maanden werd opgelegd; dat, steeds volgens de verwerende partij, niet valt in te zien wat de leeftijd van verzoekster en de gevolgen

van de afzetting te maken hebben met het evenredigheids-beginsel in tuchtzaken, dat evenmin duidelijk is voor de verwerende partij waarom de nieuwe werksfeer hier van tel zou zijn, te meer daar verzoekster sinds jaren hetzelfde probleem kent, ongeacht of ze werkt in een individueel bureau, in een bureau waarin verscheidene ambtenaren samen zitten of in een landschapsbureel; dat de rechter het oordeel van de overheid over de verhouding tussen de tuchtstraf en de tuchtfeiten niet mag overdoen, maar dit oordeel enkel onwettig kan bevinden wanneer tussen beide een kennelijke wanverhouding bestaat;

2.3.3. Overwegende dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer het bestuur op evidente wijze een onredelijk gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid; dat, met andere woorden het niet denkbaar is dat enige, naar redelijkheid beslissende, overheid de betrokken beslissing zou kunnen uitvaardigen; dat in tuchtzaken de overheid bij het bepalen van de strafmaat over een bijzonder ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat de Raad van State derhalve enkel een kennelijk volkomen in wanverhouding tot de fout staande straf als onwettig kan beschouwen, d.w.z. een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die fout zou opleggen; dat te dezen krachtens artikel IX 25, tweede lid, van het Vlaams personeels-statuut bij de beoordeling van de strafmaat relevante vermeldingen die in het persoonlijk dossier opgetekend werden in aanmerking mogen genomen worden; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het college van secretarissen-generaal, overeenkomstig het voormeld artikel IX 25, tweede lid, bij het bepalen van de strafmaat "het steeds weerkerende dysfunctionele gedrag" van verzoekster in aanmerking genomen heeft; dat uit het dossier ook genoegzaam blijkt dat verzoekster, ondanks herhaalde aanmaningen, functioneringsgesprekken en

begeleidingsmaatregelen, al jaren slecht functioneert, en dat haar gedrag storend is voor collega's en de goede werking van de dienst ernstig in het gedrang brengt; dat haar bewering dat zij nooit tuchtrechtelijk gesanctioneerd werd, in strijd is met de bevindingen uit haar dossier aangezien haar bij besluit van de secretaris-generaal van het departement Onderwijs van 27 januari 1998 voor gelijkaardige feiten de tuchtstraf "inhouding van salaris" met één vijfde van de netto-bezoldiging gedurende drie maanden werd opgelegd; dat de thans opgelegde tuchtstraf derhalve in de gegeven omstandigheden, ondanks de ernstige gevolgen ervan voor verzoekster, niet kennelijk onevenredig met de feiten lijkt; dat dit middel bijgevolg evenmin ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat verzoekster in een derde middel de schending aanvoert van artikel IX 20, tweede lid, van het Vlaams personeelsstatuut; dat zij hierbij uiteenzet dat de bestreden beslissing met het oog op het bepalen van de strafmaat rekening gehouden heeft met "het steeds weerkerende dysfunctionele gedrag van betrokkene in zijn totaliteit", terwijl die feiten niet ter sprake kwamen voor de raad van beroep en niet dienden als motief voor het advies van de raad van beroep;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat zij het middel niet begrijpt; dat het college van secretarissen-generaal immers dezelfde feiten beoordeeld heeft als die welke voorlagen voor de raad van beroep en dat die feiten sedert de eerste oproeping van verzoekster om te verschijnen voor de secretaris-generaal van het departement Onderwijs onveranderd gebleven zijn en dat bij de motivering van de strafmaat het college van secretarissen-generaal, overeenkomstig artikel IX 25, tweede lid, van het Vlaams

personeelsstatuut rekening gehouden heeft met het persoonlijk dossier van de betrokkene;

2.4.3. Overwegende dat artikel IX 20, tweede lid, van het Vlaams personeelsstatuut als volgt luidt :

> "Zij (de bevoegde overheid voor de definitieve uitspraak) kan geen andere feiten ter sprake brengen dan de feiten die als motief gediend hebben voor het advies van de raad van beroep".

dat die bepaling zich er aldus tegen verzet dat de tuchtoverheid die de definitieve uitspraak doet, feiten in aanmerking zou nemen waaromtrent de betrokken ambtenaar zich niet voor de raad van beroep heeft kunnen verdedigen; dat te dezen het tuchtvoorstel onder meer het volgende vermeldt :

> "Voor het bepalen van de ernst van de tuchtstraf dient het verleden mee in rekening te worden genomen. Uit de voorgeschiedenis blijkt immers dat het gedrag van de jongste zes maanden reeds lang en aanhoudend bezig is. Op alle mogelijke manieren werd Juliette terechtgewezen en begeleid, en werd getracht haar te helpen. Dronkenschap, ongeoorloofde afwezigheid en slechte prestaties bleven echter een constante";

dat in zijn besluit van 28 oktober 1999 de secretaris-generaal van het departement Onderwijs, op grond van dit strafvoorstel, geoordeeld heeft dat "uit de globaliteit van de ten laste gelegde feiten en uit de antecedenten duidelijk blijkt dat voor de goede werking van de dienst de gedragingen van betrokkene niet langer getolereerd kunnen worden en de tuchtstraf afzetting derhalve gerechtvaardigd is"; dat na beroep van verzoekster het volledig dossier met alle antecedenten aan de raad van beroep werd medegedeeld, dat de raad van beroep evenwel oordeelde dat "de zwaarste tuchtstraf van afzetting niet in verhouding voorkomt tot de feiten en tekortkomingen die zijn vastgesteld in de 6 maanden voorafgaande aan het voorstel tot tuchtstraf", dat het college van secretarissen-generaal daarentegen oordeelde dat bij het bepalen van de strafmaat wel degelijk rekening moest

worden gehouden met "het steeds weerkerende dysfunctionele gedrag" van verzoekster; dat het college van secretarissen-generaal aldus bij de definitieve uitspraak over de tuchtvordering geen nieuwe feiten in aanmerking heeft genomen; dat ook dit middel niet ernstig is;

2.5.1. Overwegende dat verzoekster in een vierde middel de schending aanvoert van artikel IX 25, tweede lid, van het Vlaams personeelsstatuut en van de verplichting tot materiële motivering; dat zij hierbij stelt dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekster "in het verleden al verscheidene keren werd terechtgewezen, wat o.m. reeds tot tuchtrechtelijke sancties heeft geleid", terwijl in het tuchtverslag daarvan geen melding werd gemaakt, zodat de verdediging ervan uitging dat er geen tuchtrechtelijke antecedenten waren, en in het verslag voor de raad van beroep melding wordt gemaakt van één tuchtstraf; dat de bestreden beslissing tot tweemaal toe gewag maakt van sancties, wat laat veronderstellen dat er meerdere zouden zijn; dat het college van secretarissen-generaal zijn beslissing verantwoordt door te verwijzen naar meerdere tuchtsancties, terwijl er in werkelijkheid slechts één was;

2.5.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop in essentie antwoordt dat verzoekster vanaf het begin wist dat de vermeldingen in haar persoonlijk dossier in aanmerking zouden genomen worden en dat zij voor gelijkaardige feiten reeds een tuchtsanctie had opgelopen en dat zij een verschrijving in het tuchtbesluit wil aangrijpen om te besluiten tot de schending van de materiële motiveringsplicht, daar waar het zeer de vraag is of dit motief doorslaggevend is; dat uit de notulen van de vergadering van het college van secretarissen-generaal van 23 december 1999 blijkt dat er door een lid

van het college op gewezen werd dat er in tegenstelling tot de bewering van de verdediging, een voorafgaande tuchtsanctie was zodat het college geoordeeld heeft op grond van een juiste feitenvinding;

2.5.3. Overwegende dat luidens artikel IX 25, tweede lid, van het Vlaams personeelsstatuut, bij de beoordeling van de strafmaat alle relevante vermeldingen die in het persoonlijk dossier opgetekend werden, in aanmerking mogen genomen worden; dat de tuchtoverheid bij het bepalen van de strafmaat aldus vermocht rekening te houden met het feit dat bij besluit van de secretaris-generaal van het departement Onderwijs van 27 januari 1998 aan verzoekster voor gelijkaardige feiten de tuchtstraf van "inhouding van salaris" met één vijfde van de netto-bezoldiging gedurende drie maanden werd opgelegd; dat de notulen van de vergadering van het college van secretarissen-generaal van 23 december 1999 vermelden dat een lid van het college opmerkt "dat Juliette EVERAERT in het verleden al verscheidene keren werd terechtgewezen, wat o.m. in januari 1998 nog heeft geleid tot de tuchtrechtelijke sanctie inhouding van salaris met één vijfde van de netto-bezoldiging gedurende drie maanden, in tegenstelling tot wat door de verdediging wordt beweerd"; dat uit die notulen ook blijkt dat het college van secretarissen-generaal de juiste toedracht van verzoeksters tuchtverleden kende en dat de vermelding in de overwegingen van het bestreden besluit dat verzoekster in het verleden het voorwerp is geweest van "tuchtsancties" - in het meervoud - niet meer kan zijn dan een louter materiële vergissing die de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing geenszins in het gedrang brengt; dat dit middel derhalve ook niet ernstig is;

2.6.1. Overwegende dat verzoekster in een vijfde middel de schending aanvoert "van de informatieplicht (en de openbaarheid van bestuur) en de rechten van de verdediging)"; dat zij hierbij uiteenzet dat de tuchtbeslissing die in eerste aanleg werd genomen vaststelt dat zij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om binnen de twee werkdagen na verhoor een aanvullend verweerschrift in te dienen; dat alhoewel het Vlaams personeelsstatuut zulks niet uitdrukkelijk voorschrijft, de overheid haar nochtans had moeten wijzen op de mogelijkheid die haar door artikel IX 14 van het Vlaams personeelsstatuut werd geboden, dat die verplichting niet enkel voortvloeit uit de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de informatieplicht en het "fairplay"-beginsel, maar ook kadert in de openbaarheid van bestuur en rechtstreeks de rechten van de verdediging raakt;

2.6.2. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat het besluit van het college van secretarissen-generaal van 23 december 1999 ingevolge het beroep van verzoekster in de plaats gekomen is van het besluit van de secretaris-generaal van het departement Onderwijs van 28 oktober 1999, zodat het middel niet tot vernietiging van het bestreden besluit kan leiden; dat het Vlaams personeelsstatuut geen verplichting inhoudt om de betrokkene op de bepaling van genoemd artikel IX 14 attent te maken, dat een ambtenaar van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap trouwens geacht wordt het personeelsstatuut dat in het Belgisch Staatsblad werd bekendgemaakt er op diverse plaatsen in het ministerie kan geraadpleegd worden, te kennen, dat overigens in de oproep voor het verhoor naar dat statuut en het desbetreffend deel IX verwezen wordt en dat het tenslotte onduidelijk is wat de beweerde tekortkoming met de openbaarheid van het bestuur te maken heeft;

2.6.3. Overwegende dat krachtens artikel IX 14 van het Vlaams personeelsstatuut de ambtenaar die in eerste aanleg over een tuchtvoorstel wordt gehoord of zijn raadgever binnen de twee werkdagen na de mondelinge verdediging schriftelijk de middelen ter verdediging kan uiteenzetten en dat het verweerschrift bij het dossier gevoegd wordt; dat noch uit een informatieplicht van de overheid noch uit het recht van verdediging voortvloeit dat de tuchtoverheid, zelfs bij ontstentenis van een statutaire bepaling die zulks voorschrijft, van de door het voormeld artikel IX 14 geboden mogelijkheid om een verweerschrift in te dienen moet melding maken; dat voorts de verwerende partij terecht stelt dat het besluit van het college van secretarissen-generaal van 23 december 1999 ingevolge het door verzoekster inge-stelde beroep in de plaats gekomen is van het in eerste aanleg genomen besluit van de secretaris-generaal van het departement Onderwijs van 28 oktober 1999, zodat de beweerde onregelmatigheid die uitsluitend betrekking heeft op het laatstgenoemd besluit, niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing; dat dit middel evenmin ernstig is;

2.7. Overwegende dat geen enkel van de door verzoekster aangevoerde middelen ernstig bevonden wordt en dat aldus niet voldaan wordt aan de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig april 2000, door :

de H. L. HELLIN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **L. HELLIN.**